

אשר

ימים הנוראים בעידן קורונה

מנחת

סימן ח

אחיות במחלקות הקורונה בצום יוה"כ

לשאלת האחיות העובדות במחלקת הקורונה בשערי צדק ובתי החולים ברחבי הארץ בענין התענית ביום הכיפורים הבא עלינו לטובה. אילו היה בידנו להוסיף אחיות ולקצר את המשמרות היה בזה פתרון חלקי. אך אין אפשרות זו קיימת מסיבות שונות עקב מצוקת כח אדם, עקב הצורך בהכשרה מיוחדת, ובעיקר עקב הזרימה הטבעית והיעילה של העבודה המצריכה עבודה רציפה.

נוסח השאלה:

1. האם מותר / חייבות האחיות לשתות לפני המשמרת שלה.
 2. האם ובאיזה תנאים מותר / חייבות / יכולות האחיות לשתות במהלך ההפסקה שלהן.
 3. האם ובאיזה תנאים מותר / חייבות / יכולות האחיות לשתות לאחר תום המשמרת, בהנחה שהם שתו בהיתר בהפסקה, ומה אם לא שתו בהפסקה.
 4. האם ובאיזה תנאים מותר / חייבות / יכולות האחיות לרחוץ בתום המשמרת.
- לאחר שיחות ארוכות עם רופאים ומנהלים של מחלקות אלה ועם אחיות, וגם עם חולים שהיו מאושפזים במחלקות, נראה להלכה ולמעשה.

האחיות המתחילות משמרת ערב יוה"כ אחה"צ ולא תוכלנה להפסיק עד כניסת החג, ישתו ככל יכולתן וצרכן לפני תחילת המשמרת, כדי שיתחילו את משמרתן כאשר הן רוויות. האחיות המתחילות משמרת בעיצומו של יום הכיפורים, תשתנה לשיעורים לפני תחילת המשמרת כדי שיתחילו את משמרתן רוויות לפחות חלקית, ויכלו לתפקד כראוי ביעילות ובצלילות הדעת. כל האחיות כולן ישתו בשעת ההפסקה לפי הצורך.

ויסוד הדברים מה שברור שיש צורך חיוני ביותר שהאחיות ישתו כל הצורך, גם למנוע סכנת התייבשות מעצמן, כי בעבודה מאומצת בחליפות המיוחדות הסגורות הרמטית, שגורמות הזעת יתר ואיבוד נוזלים, ללא כל יכולת לשתות במשך שעות רבות אכן יש סכנת התייבשות. ואכן שמעתי מחלק מהאחיות שלקראת סוף מחצית המשמרת לאחר מספר שעות במחלקה הן מרגישות תשישות, סחרחורת ועילפון.

אך מלבד מה שיש לחשוש סכנה לאחיות יש לחשוש יותר לחשוש סכנה לחולי הקורונה שחלקם חולים מאד, ונפשם תלויה להם מנגד. וטעות קלה של האחיות יכולה חלילה להביא לידי אובדן נפש.

אשר

ימים הנוראים בעידן קורונה

מנחת

ויש צורך חיוני שאחיות אלה יהיו במיטבן בכוחות הגוף וצלילות הדעת. וכידוע שאף התייבשות קלה יכולה לגרום לטשטוש ולפגיעה מסויימת בשיקול דעת, ובעבודה כ"כ מאומצת המעטות מצויה.

ומשום כ"ז נראה דכאשר יוצאות הן מן המחלקה לאחר שעות של עבודה והזעת יתר חייבות הן לשתות שתיה רוויה, וא"א כלל להסתמך על שיעורים, גם משום שבזמן הקצר של ההפסקה א"א כלל לקבל כמות ניכרת של נוזלים בשתיה לשיעורים.

וברור שמדובר בפקו"ג, ופקו"ג דוחה אכילה ביום הכיפורים וכל המצוות כולן.

אמנם לפי מה שביארתי בשו"ת מנחת אשר (ח"ג סימן י"ג) דעיקר ההלכה בצירוף שיעור שתיה הוא בכדי שתיית רביעית וכל שלא שתה מלא לוגמיו בכדי שתיית רביעית הוי כשתיה לשיעורים, ראוי במקום האפשר דכאשר האחיות שותות בהפסקה, תשתנה כארבעים סמ"ק וישהו כחמש שניות בין שתיה לשתיה.

אך כאשר אדם מרגיש מעולף מצמאון יש ואין דעתו מתיישבת עליו משתיה מועטת בהפסקות, ובכה"ג תשתנה לפי הצורך, וכאשר דעתן מתיישבת קמעא תשתנה כנ"ל בהפסקות.

ויסוד דברינו, דאף שהשו"ע (תרי"ב ס"ז) הביא שתי דעות בענין צירוף שיעור שתיה, שיטה ראשונה שהשיעור הוא כדי שתיית רביעית ושיטה שניה דאף בשתיה הוא בכדי אכילת פרס, עיקר ההלכה כשיטה ראשונה, כידוע דבכל מקום שכתב שיטה ראשונה בסתם ושיטה שניה ב"א, עיקר ההלכה כשיטה ראשונה, וכך כתב המשנה ברורה (שם ס"ק ל"א).

וכך נראה ביאור מה שכתב בשו"ע (סימן תרי"ח ס"ח):

"וישקוהו פחות מאותו שיעור, וישהו בין שתיה לשתיה כדי אכילת ארבעה ביצים, ולפחות ישהו בין שתיה לשתיה כדי שיעור שתיית רביעית".

וכוונתו דלכתחלה ודאי יש להמתין בין שתיה לשתיה כדי אכילת פרס במקום דאפשר, אבל "לפחות ישהו בין שתיה לשתיה כדי שיעור שתיית רביעית", וזה מעיקר הדין.

וכבר ביארתי שם את הנראה לענ"ד דכדי שתיית רביעית אינו אלא זמן קצר ביותר, וברוב המשקין אין אדם שוהה בכדי שתיית רביעית אלא כשנים או שלשה שניות, ומשו"כ נראה דבשהיית כחמשה שניות הוי יותר מכדי שתיית רביעית. ובשעת הדחק כנידון דידן יש להקל בזה.